

otcova na matku. Lhostejno, že smír nebyl formálně ohledně dítěte soudem schválen. Skutečnost, že poválečným poklesem vnitřní hodnoty peněz se odbytné (nespotřebovaný jeho zbytek) znehodnotilo, jest bez významu pro nárok matky proti nemanželskému otci na náhradu nákladů, jež prý za něho na dítě učinila.

(Rozh. ze dne 9. prosince 1930, Rv II 870/29.)

Smírem z roku 1908 mezi nemanželským otcem a nemanželskou matkou zavázal se nemanželský otec na úplné vyrovnání veškerých nároků dítěte složití odbytné 900 K. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se nemanželská matka na nemanželském otci náhrady toho, co vynaložila na výchovu a výživu dítěte. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř i s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Smír ze dne 11. května 1908, ujednaný mezi nynějším žalovaným jako nemanželským otcem, žalobkyní jako matkou a poručníkem dítěte, jímž se žalovaný zavázal na úplné vyrovnání veškerých nároků dítěte jakéhokoliv druhu pro celou budoucnost složití odbytné 900 K, byl smírem mezi rodiči nemanželského dítěte o jeho výživě, výchově a zaopatření ve smyslu § 170 obč. zák., a má ten význam, že vyživovací povinnost, uložená nemanželskému otci v § 166 obč. zák., přešla srovnalou vůlí stran na matku. Jelikož žalobkyně i žalovaný byli zletilí a svéprávní, nepotřebovali k ujednání soudního schválení, není proto platnost smíru, pokud zavazoval žalobkyni, dotčena tím, že smír nebyl formálně ohledně dítěte poručensky schválen. Nedostatku tohoto schválení by se mohl dovolávat jen syn žalobkyně. Byl-li smír pro žalobkyni závazný, byla povinna syna sama živiti a vychovávat bez nároku na jinou náhradu než ze složeného odbytného a nemůže požadovati za splnění této vlastní povinnosti dodatečně náhradu od žalovaného. Této náhrady vzdala se smírem pro všechnu budoucnost. Skutečnost, že se poválečným poklesem vnitřní hodnoty peněz odbytné, po případě nespoteřebovaný ještě jeho zbytek, znehodnotilo takovou měrou, že to nemohlo býti při ujednávání smíru předvídáno, nemá pro tento spor významu, neboť žalobkyně nepožaduje od žalovaného další plnění proto, že by se smír stal změnou poměrů neplatným nebo neúčinným, nýbrž požaduje od něho náhradu nákladů, které prý za něho učinila. Tento nárok jest podle smíru vyloučen.

Čís. 10377.

Zrušení spoluvlastnictví.

Slovy »der Übrigen« v § 830 obč. zák. jsou míněni ostatní spoluvlastníci společné věci, nikoliv třetí osoby. Okolnost, že obec, spoluvlastnice, utrpí naturálním rozdělením pozemků újmu na honitbě, není důvodem k zamítnutí žaloby o naturální rozdělení společné nemovitosti.

(Rozh. ze dne 9. prosince 1930, Rv II 892/29.)

Žalobci byli se žalovanou obcí spoluvlastníky pozemků. Žalobě, již se domáhali na žalované obci zrušení spoluvlastnictví, bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Podle § 830 obč. zák. náleží k právům spoluvlastníka požadovati kdykoliv zrušení spoluvlastnictví, a to bez ohledu na to, zda bude ostatním spoluvlastníkům na prospěch či na škodu. K zájmu spoluvlastníků lze podle § 830 obč. zák. přihlížeti jen potud, že se spoluvlastník, domáhající se zrušení spoluvlastnictví, musí spokojiti s nevyhnutelným odkladem, lze-li se jím vyvarovati škodě, která by okamžitým a v nevhodnou dobu provedeným rozdělením vznikla ostatním spoluvlastníkům. Mimo to jest návrh na naturální rozdělení zamítnouti, požaduje-li aspoň jeden společník, by spoluvlastnictví bylo zrušeno soudní dražbou společné věci, a společná věc nemůže býti buď vůbec neb aspoň bez značného svého znehodnocení naturálně rozdělena (§ 843 obč. zák.). Tím jsou důvody, ze kterých se lze brániti navrhovanému naturálnímu rozdělení společných pozemků, vyčerpány. Názor žalované strany, že jest přihlížeti také k zájmům třetích osob, v souzeném případě k zájmům majitelů sousedních pozemků, jest mylný. Práva těchto osob zůstanou podle § 847 obč. zák. rozdělením nedotčena, slova »der Übrigen« v § 830 obč. zák. znamenají, jakž plyne z přirozeného smyslu slova a ze souvislosti, v němž ho bylo použito, ostatní spoluvlastníky společné věci. Námitkami, které žalovaná obec uplatňuje proti žalobnímu nároku, nedoličuje žádný z důvodů, ze kterých by bylo lze nárok na naturální rozdělení pozemků buď vůbec neb aspoň pro tentokráte zamítnouti, neboť újma, kterou prý obec utrpí jakýmkoliv naturálním rozdělením pozemků na obecní honitbě, jest povahy trvalé, a k zájmům majitelů sousedních pozemků nelze přihlížeti. Rozhodnutí nižších soudů musilo býti potvrzeno. Jen mimochodem se dokládá, že napadenými rozsudky byla vyslovena jen povinnost obce svoliti k naturálnímu rozdělení společných pozemků, že však způsob tohoto rozdělení zůstává podle § 841 obč. zák. a § 351 ex. ř. vyhrazen volnému uvážení soudce v exekučním řízení.

Čís. 10378.

K opodstatnění sudiště podle § 87 a) j. n. jest prokázati listinami, že kupitel zboží skutečně převzal. Nestačí, že bylo listinami (přijímacím listem na nákladní zboží) prokázáno odeslání zboží.

Stačí (§ 88, první odstavec, j. n.), byla-li v objednacím lístku s doložkou »splatno a žalovatelné v X.« obsažena a jím prokázána úmluva, podle níž se strany dohodly na X. jako na splnění kupní smlouvy. Pokud stačí přitisknutí razítka kupitele na objednacím list.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1930, R I 773/30.)